

PÅ KÆRLIGHEDENS ALTER

MARTINUS

PÅ
KÆRLIGHEDENS
ALTER

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
MARTINUS 1956

IBMK-TRYK

1. KAPITEL

Kærlighedens forkyndelse

Ethvert menneske, der studerer tilværelsens kosmiske analyser, bliver gang på gang vidne til, at kærligheden er så livsbetingende for sand oplevelse af livet, at den i de nævnte analyser er udtrykt som „Universets Grundtone“. I den kristne verdensreligion er kærligheden også stærkt fremhævet som det fundamentale i livet. Ser vi på Bibelens ti bud, er kernen i disse også kærlighed. Når det i nævnte bud blandt andet påbydes, „ær din fader og din moder...“ - „du skal ikke ihjelslå“ - „du skal ikke stjæle“ - „du skal ikke svare mod din næste som et falsk vidne“ - „du skal ikke begære din næstes hus, du skal ikke begære din næstes hustru eller hans svend eller hans pige eller hans okse eller hans asen

eller noget, som hører din næste til" - er det udelukkende for at forhindre krig og i stedet skabe sand fred og harmoni og dermed lykke og glæde mellem menneskene indbyrdes. Men sand fred og harmoni, lykke og glæde er netop kærlighedens velsignelser.

På et langt senere tidspunkt blev kærligheden i en endnu højere og mere fundamental form åbenbaret som den eneste sande vej mod lyset. Hele Jesu liv, bjergprædiken, væremåde og lidelseshistorie blev selve kærlighedens urokkelige stadfæstelse som livsfundament, stadfæstelse som det absolut eneste, der kan gøre mennesket til ét med Gud og dermed gøre det til sejrherre over sin skæbnes tilskikkelser, gøre det frygtløs i en hvilken som helst situation, sætte det i stand til at bevare sit indre åndelige almenbefindende uberørt af ydre fysisk modstand, forfølgelse eller korsfæstelse. Jesu vandring på jorden blev åbenbaringen af et mentalt solskin, der lyste ud over Palæstinas bjerge og ned igennem århundreder. I dette overjordiske solskin åbenbaredes den evige Guds tale. Verdensgenløserens stemme blev universets stem-

me. Og den evige røst vibrerede følgende kærlighedshymne til de evige sandheder ud over verden: „Salige er de fattige i ånden, thi himmeriges rige er deres” - „salige er de som sørge, thi de skulle husvales” - „salige er de sagtmodige, thi de skulle arve jorden” - „salige er de, som hungre og tørste efter retfærdigheden, thi de skulle mættes” - „salige er de barmhjertige, thi dem skal vises barmhjertighed” - „salige er de rene af hjertet, thi de skulle se Gud” - „salige er de, som stifte fred, thi de skulle kaldes Guds børn” - „salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi himmeriges rige er deres” - „salige er I, når man håner og forfølger eder og lyver eder alle hånde ondtpå for min skyld” - „glæder og fryder eder, thi eders løn skal være stor i himlene ...”

Dette mentale lys, dette åndelige solskin blev stærkere og stærkere. Og universets stemme, den evige røst, fortsatte: „I have hørt, at der er sagt: øje for øje og tand for tand. Men jeg siger eder, at I må ikke sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et slag på din højre kind, da vend

ham også den anden til" - „giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil låne af dig" - „I have hørt, at der er sagt: du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger eder: elsker eders fjender, velsigner dem, som forbander eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder, for at I må vorde eders Faders børn, han som er i himlene; thi han lader sin sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige..." - „derfor skulle I være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i himlene, er fuldkommen" - „samler eder ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortære, og hvor tyve bryder ind og stjæle, men samler eder skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryde ind og stjæle, thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være" - „dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad dom I dømme, skulle I dømmes, og med hvad mål i måle, skal der tilmåles eder" - „beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder; thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og

den, som banker på, for ham skal der lukkes op". Og således talte den evige Fader disse og mange flere ord til verden gennem sin udsendte søn. Og folket undrede sig. Det vidste jo ikke, at det var selve universets stemme eller Guds røst, det hørte. Det anede ikke, at det var evige principper, urokkelige sandheder, den højeste viden- skab, der her åbenbaredes.

2. KAPITEL

Kærlighedens praktiske væremåde som verdens frelse

Men igennem verdensgenløseren skulle der åbenbares et endnu stærkere lys fra Guds ånds strålevæld. Kærlighedens principper skulle ikke blot åbenbares i skønne ord og hymner. Den skulle ikke blive ved med kun at være abstrakt. Den måtte også åbenbares i selve kødet og blodet som praktisk levevis eller væremåde. Hvordan skulle menneskeheden ellers få syn for sagn? Hvordan skulle den ellers få bekræftet, at en men-

talitet, der kunne opfylde alle de foranstående kærlighedsprincipper i væremåde, ikke var utopi, ikke var fantasi eller uvirkelighed, men en urokkelig realitet, der ikke blot allerede eksisterede i kød og blod, men tillige også var en af Gud manifesteret model, hvis efterligning i sind og væremåde urokkeligt vil føre alverdens mennesker ud af krigens og lidelsernes mørke nat og frem til kærlighedens og dermed til fredens livgivende hjertevarme og solrige egne? I gennem verdensgenløserens særlige væremåde blev det åbenbart for verden, hvorledes et menneske i kød og blod virkelig kan besidde kærligheden til sin næste i en sådan grad, at den er ganske uberørt af, hvilken forfølgelse eller lidelse denne næste så end måtte have udsat det for. Ikke ét eneste øjeblik under korsfæstelsens langsomme og pinefulde død, der vel nok er selve kulminationen af, hvad der kan påføres et menneske af tortur eller lidelse, kom verdensgenløseren ud af fatning og tabte sit kærlige sindelag. Den kærlige indstilling, han havde til sine omgivelser, her under også hans bødler og den hånende menneskehob ved korsets fod, udløste sig i det store kærtegn,

der skulle blive nøglen til salighedens port eller verdens frelse. Ogsom en vældig lysglorie i jordens åndelige atmosfære funkler, lyser og varmer den dag i dag dette verdensfrelsende kærtegn i form af de evige ord på korset: „Fader! Forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre”. Her åbenbares det, at verdensgenløseren var - ét med Gud - ét med sandheden - og ét med kærligheden, både fysisk og åndeligt.

I den vældige sjælsstyrke, der kom til udtryk i Getsemane Have igennem ordene: „Fader, ske ikke min, men din vilje”, blev verdensgenløseren ét med Guds vilje, ét med verdens frelse, der her måtte baseres på skabelsen af et eksempel, en model for fuldkommen væremåde til efterlignelse for kommende tiders generationer, en åbenbaring af, at kærlighed i sin højeste fremtræden virkelig udgør dette, at give sit liv for andres redning. Her åbenbares det, at han var ét med kulminationen af denne ophøjede mentale tilstand. Igennem udtrykket, „thi de vide ikke, hvad de gøre” dokumenteredes det, at han var i kontakt med den allerhøjeste viden. Thi hans bødler vidste netop ikke, hvad de gjorde. De kendte

ikke sandheden om Jesu liv og væremåde som Guds sendebud og verdensfrelser. Havde de ikke været så underudviklede, som de netop var, kosmisk set, havde de lovprist og hyldet ham. Men når de ikke vidste, hvad de gjorde, ville det være urimeligt, at de skulle hjemfalde til straf. Han bad derfor sin himmelske fader om at fritage dem for denne urimelighed. Livet har andre måder, ved hvilke det kan belære menneskene om deres fejltagelser end den voldsmetode, de under begrebet „straf” anvender over for de underudviklede medmennesker, de kalder „forbrydere”. Disse tre demonstrationer af det fuldkomne menneskes væremåde: ét med faderen, ét med sandheden eller den højeste viden og ét med kærligheden, var de lysmanifestationer, der er verdens frelse, hvilket vil sige: menneskenes befrielse fra de levninger af dyrisk mentalitet, de den dag i dag endnu ikke har gjort sig fri af, ja endnu ligefrem holder højt i ære grundet på deres stadig underudviklede eller ufærdige tilstand.

3. KAPITEL

Troen på et forsyn og en kærlig
guddommelig verdensstyrelse i
forfald

Vi har i det foranstående set, at selve menneskehedens udvikling fremad og opad imod højere former for tilværelse i en meget stor udstrækning befordres ved udviklede menneskers kærlighed eller ved, at disse har givet deres liv til frelse for de af deres medmennesker, der endnu, mentalt set, er fængslet i tilværelsens primitive, dyriske traditioner. Vi har igennem kristendommens historie set et vældigt opbud af kærlighedskræfter, inspireret af verdensgenløseren Jesus Kristus. At de andre højere verdensreligioner også er befordret af kærlighed fra højere væsener, der har givet deres liv til hjælp for menneskehedens livsopdragelse i humanitet og visdom, er allerede for længe blevet en kendsgerning for den udviklede forsker. Vi har set, hvorledes kærligheden igennem menneskehedens store åndelige førere og igennem Kristi væremåde og livsopfattelse er åbenbaret som den eneste vej

fremad og opad imod lyset. Men hvordan med menneskeheden af i dag? Tror den, at kærligheden er verdens frelse fra krigens og lidelsens ulykkelige tilstand? Nej, så langt fremme i kosmisk udvikling er den største part af jordens mennesker, den part der har magten og regerer menneskeheden, endnu ikke kommet. Det er endnu kun den mindste part, altså den part der i virkeligheden ikke har noget som helst at sige i politik, regering og moralopfattelse, der kan begynde at forstå den virkelige sandhed. Den store part af menneskeheden tror ikke mere på noget forsyn, nogen virkelig guddommelig verdensstyrelse bag alle livets store manifestationer og tilskikkelser.

4. KAPITEL

De moderne kulturstater er
blevet til et religiøst ørken-
område, hvor penge er blevet
det altoverskyggende
livsfundament

I det nuværende århundrede er den religiøse tendens og opfattelse forsvundet fra store dele af jordens befolkning. Ligesom et terræn bliver til ørken, når alt vand forsvinder fra dets område, således er den menneskelige mentalitet blevet til et psykisk eller sjæleligt ørkenområde der, hvor den religiøse tendens er forsvundet fra den menneskelige livsopfattelse. I dette mentale ørkenområde forekommer der ganske vist en frodig mental vegetation, men den består kun af ørkenplanter, psykisk eller sjæleligt set. Den giver kun næring for den del af den menneskelige mentalitet, der på grund af underudvikling endnu er bundet til den rent fysiske kropslige eller legemlige interesse-sfære. „Planter“, der kan give næring for den åndelige eller psykiske side og dermed for den primære og evige del af det levende

væsen, forekommer ikke i dette ørkenområde. Men her er som nævnt mægtige ørkenplanter, der giver overflod af næring for den fysiske, kropslige eller den rent materielle side ved nævnte væsen. Denne mentale ørkenvegetation består af et utal af arter, der så at sige alle hører ind under den samme familie. Denne familie kendes under begrebet „penge“. Ved de forskellige arter forstås her de mange former, under hvilke pengene tilegnes. Vi kender disse former under begreberne: profit, aktieudbytte, renter, avance, fortjeneste, arbejds-løn o. s. v. Disse mange plantearter i den mentale ørkenvegetation er efterhånden blevet en livsbetingelse for menneskene samtidig med, at de er højst usunde for sjælen, idet de næsten alle er befængte med en vis procent af et godt skjult giftstof, der hedder „uærlighed“. Dette giftstof er absolut dødbringende for skabelsen af virkelig, varig livsglæde. Det ikke blot ikke giver virkelig næring for menneskets ånd, men det ødelægger alt, hvad der kan skabe et sjæleligt livsfundament, ved hvilket det fysiske livs mørke skæbnesituationer kan tages uden nervesammenbrud, uden bekymringer, frygt,

sortsyn og selvmord, rent bortset fra den immunitet over for store dele af mørk skæbne, som den varige, absolutte ærlighed eller det, at være ét med sandheden, giver.

Hele jordmenneskeheden administration, struktur og livsopretholdelse er efterhånden blevet totalt afhængig af denne mentale ørkenvegetation. Alle regeringer, al politik, alle samfundsforhold, al position, ære og anseelse, levestandard, civilisation o. s. v. er i dag udelukkende et spørgsmål om penge. Grundet på menneskenes moralske underudvikling er tilegnelsen eller jagen på penge blevet deres store livsproblem. Set fra dette synspunkt bliver de ellers så højt anerkendte kulturstater tilsammen kun et primitivt naturmenneskesamfund, hvis vigtigste næringskilde er pengejagt. Alle er nødsaget til at være med i denne jagt. Den er efterhånden blevet en så altoverskyggende livsbetingelse, at den har bragt religion og gudsdyrkelse til at blegne.

5. KAPITEL

Afgudsdyrkelse og ragnarok

Da ikke alle mennesker er lige dygtige pengejægere, ser vi her det særsyn, at nogle væsener har fået et så gigantisk jagtudbytte, at de er ved at kvæles i overflod, medens andre kun er udstyret med så ringe jagttalent, at de næsten slet ikke kan være med i den livsbetingende og undertiden brutale og blodige pengejagt. De må da i værste tilfælde leve i fattigdom og sult, tiggeri og fornedrelse. Dette fuldstændiggøres og understreges yderligere derved, at de meget dygtige jægere allerede for længst har erobret selve jagtterrænerne, så millioner af mennesker ingen direkte adgang har til noget jagtterræn. De kan da kun opnå en indirekte adgang til jagtterrænerne, en adgang, der er meget stærkt reduceret eller forringet af de betingelser, som jagtterrænernes besiddere føler sig berettiget til at forlange opfyldt af dem, de giver adgang til deres område. Men der er også mange mennesker verden over, for hvem der slet ikke er nogen adgang til de livsbetingende jagtterræner. De

måderfor vansmægte til døde i fornedrelse og undergang, da de hverken kan få fysisk eller psykisk næring. Den moderne kultur af i dag med dens jagtterrænbesiddere (arbejdsgiverne eller den besiddende klasse) og dem, der kun har en indirekte og forringet adgang til jagtterrænerne (arbejderne) samt dem, der slet ikke har adgang til jagtterrænerne (de arbejdsløse), er således i virkeligheden på det rent samfundsmæssige område endnu ikke hævet op til et stadium, hvor navnet „kultur” er totalt eller hundrede procent berettiget. Virkelig menneskelig kultur er ikke en samfundsordning, hvor den kloge og stærke erobrer de livsbetingende goder fra den mindre kloge og mindre stærke og lever efter princippet „enhver er sig selv nærmest”. For en samfundsordning, inden for hvilken det er muligt at leve i udskejelser, frådseri og ødselhed samtidig med, at andre går til grunde i nød og elendighed, fordi de ingen adgang har til at tjene det daglige brød, kan begrebet „kultur” kun være en ironisk betegnelse. Den moderne kulturs samfundsmoral har da også affødt verdenshistoriens største og mest dødbringende og blodige

krige på alle felter. Alle er i krig med alle. Alle må gardere sig imod alle. Alle søger i større eller mindre grad bevidst eller ubevidst, åbenlyst eller camoufleret, at plyndre eller udnytte alle. Dette gælder såvel staterne indbyrdes som mand og mand imellem. Som sikring herimod er der efterhånden opstået forskellige former for „krigsforsvar“, „stående hære“ på alle fronter. Der er således først det almindelige dødbringende militære krigsberedskab til lands, til vands og i luften. Dernæst kommer fagforeninger, forsikringsselskaber, sygekasser og andre foreningsdannelser og lignende. Hvad er disse foranstaltninger andet end større eller mindre virkningsfulde forsvarsforanstaltninger imod de onder, som kampen om de pengemæssige jagtterræner afføder for dem, der ikke kan følge med i kampen? Den moderne kulturs primære struktur er således en pengenes kultus, en regulær dyrkelse af guldkalven. Og så længe denne afgudsdyrkelse behersker flertallet af jordens befolkning, dikterer politik og statsstyrelse, bestemmer succes, position, ære og anseelse, spiller kastebold med menneskenes sympatier og antipatier, kan

krigens ragnarok, dødsskrig, invaliditet, sygdomme, sultedød, fornedrelse og undertrykkelse umuligt ophøre.

6. KAPITEL

Kosmisk videnskab er det
tyvende århundredes
verdensgenløsning

Med hensyn til menneskenes foran nævnte væremåde vil der ikke være noget at bebrejde nogen som helst, hverken statsmagten eller enkelte mennesker. Denne guldkalvens eller pengenes epoke er et ganske naturligt og uundgåeligt led i den kosmiske udvikling, i kraft af hvilken mennesket skabes. Den udløser alle de erfaringer, som menneskeheden nødvendigvis må opleve for at få den udvikling eller den viden og de hermed forbundne talenter, der kan gøre den fuldkommen. Og ligesom man ikke har kunnet fjerne epidemier eller sygdomme ved diktatur, men kun ved videnskabelige opdagelser og overblik over situationerne, således kan

guldkalvens kultus eller pengenes epoke heller ikke afskaffes hverken ved diktatur, politik, dogmereligion, foreningsdannelser eller lignende. Denne på menneskenes underudvikling endnu baserede afgudsdyrkelse, guldets eller pengenes altoverskyggende beherskelse af menneskehedens liv og væremåde kan kun fjernes ved hjælp af udvikling af kosmisk videnskab eller erfaringsmæssig indsigt i livets mening, fredens væremåde. Hverken mennesker, dyr eller andre former for liv er kastebolde for tilfældige og ulogiske energi- eller kraftudfoldelser. De er derimod undergivet en absolut logisk og kærlig verdensstyrelse. Denne betinger, at absolut ingen kan blive ved med at være ufuldkommen. Alt er kredsløb. Da det ufuldkomne fører til mørke og lidelse, dannes her de erfaringer, i kraft af hvilke de samme væsener skaber deres fremtidige liv fuldkomnere og fuldkomnere. Og således vil guldkalvens kultur, pengenes epoke efterhånden danne et erfaringskompleks eller en videnskab, der afslører denne kultus som en dødbringende og altødelæggende faktor i al højere eller virkelig „menneskelig” kulturskabelse. Og i kraft af denne videnskabs

levendegørelse vil denne kultus efterhånden blive bekæmpet og afløst af en retfærdighedens og dermed en kærlighedens kultus, der lader hvert eneste menneske betale sit liv med sin evne og sit arbejde absolut uden hensyn til, hvilken rang eller stand det så end måtte tilhøre. Her eksisterer penge ikke mere. Ingen kan købe sig fri fra sine forpligtelser, hvilket her vil sige de arbejdstimer, der skal til for at holde tilfredsstillelsen af dets egne livsfornødenheder ved lige. Det kan kun betale disse arbejdstimer - ikke med penge - men kun med et tilsvarende antal arbejdstimer i det arbejdsområde, hvor det selv har sine bedste evner og største interesse. På denne måde har ethvert normalt menneske, der kommer til verden, et medfødt betalingsmiddel for sit liv. Det er ikke som i dag, hvor millioner af mennesker dør af sult og fattigdom grundet på pengedyrkelsens dødbringende magt, der i sig selv er det mest uhyggelige våben i det væsens hånd, der ikke tager hensyn til næstens liv og førlighed, ruin og undergang, når det drejer sig om selv at komme i besiddelse af den store gevinst eller den ønskede pengemagt. Metoden finder sted under det så-

kaldte „forretningsprincip”. Dette princip er i sin renkultur reelt nok. Det betyder her - den samme værdi for den samme værdi - og kan i denne renkultur være en overordentlig stor og nyttig kulturfaktor. Men i dag forekommer det ikke i denne renkultur, selv om det ganske vist bærer navnet. Begrebet „forretning” udgør i dag i stor udstrækning kun et røgtæppe eller en camouflage, under hvilken forretningsprincippets forfalskning til at udgøre princippet - den størst mulige værdi eller gevinst for den mindst mulige ydelse til gengæld kan finde sted. Denne kulminerende udplyndring af sin næste kan ikke finde sted der, hvor pengesystemet er afskaffet, og der ikke findes andet lovligt betalingsmiddel end en af myndighederne udstedt kvittering for, at man selv har ydet betalingen med sit arbejde. (Se for øvrigt Livets Bog, 1. bind, 4. kapitel.)

Menneskeheden vil således efterhånden komme ind i en ny livsepoke, i hvilken alle de ulykkelige tilstande, det ragnarok, den i dag i kraft af sin kosmiske uvidenhed afføder for sig selv, ved forstandens og kærlighedens lys er bragt til ophør i jordmen-

neskehedens livsområde. Det er denne kosmiske videnskab, videnskaben om jordmenneskehedens nuværende og kommende plads i udviklingen eller i Guds store skabelse af „mennesket i sit billede efter sin lignelse“, der er det tyvende århundredes verdensgenløsning. Den udgør den sæd, i hvilken alle jordens slægter skal velsignes.

7. KAPITEL

Alle loves fylde

Vi har her fået et lille overblik over selve menneskehedens nuværende skæbnesituation. Vi har strejft det vigtigste af den vejledning, som den har fået af sine store førere eller verdensgenlødere. Vi har set, at denne vejledning kulminerede i Jesu liv og væremåde som et levende eksempel i kød og blod på det gudsforhold og den næstekærlighed, der er alle loves fylde. Vi har set, hvorledes menneskeheden i udvikling endnu slet ikke er vokset frem til at kunne opfylde denne verdensfrelsende væremåde, selv

ikke der, hvor de kalder sig „kristne”. Resultatet er, at menneskeheden i en tilsvarende grad må leve i et ragnarok eller i et krigens domæne med alskens dødbringende lidelser og mentalt mørke, gru og rædsel. Vi har set, at kernen i den vejledning, menneskeheden har fået anvist, udelukkende er baseret på det store kærlighedsprincip. Dette princip og dermed kærlighedsevnen hos mennesket bliver altså fundamentet for dets befrielse af mørk skæbne. I samme grad som dets kærlighedsevne er udviklet, i samme grad er det til glæde og velsignelse for sine medvæsener og omgivelser. Oger det ikke netop en sådan væremåde, der betyder noget? Hvordan er forholdet i en religion eller livsopfattelse, hvor der ikke er kærlighed? Hvordan er forholdet i politik, foreninger og sammenslutninger, hvor der ikke er kærlighed? Hvordan er forholdet mand og mand imellem, hvor der ikke er kærlighed? Er det ikke koldt, trist og øde og mere eller mindre fyldt med antipati, vrede, ond kritik, hensynsløshed, bagtalelse og lignende? Den nuværende moderne kultur er i stor udstrækning udstyret med tekniske og kemiske fuldkommenheder

og kan skabe vidunderlige goder for menneskene, men hvad betyder dette, når den ikke rummer tilstrækkelig kærlighed? Disharmoni, lidelse, depression, livslede og selvmord vil altid have til huse der, hvor der ikke er kærlighed. Er det ikke hundrede procent indlysende, at hvis ethvert menneske var til glæde og velsignelse for sine medvæsener og omgivelser og ofrede sig for at være med til at befordre andre menneskers lykke, ville der ingen mulighed være for eksistensen af et ragnarok. Der hvor alle er til glæde og velsignelse for alle, vil den så længselsfuldt ventede varige fred være en kendsgerning, ligesom det er soleklart, at der hvor alle mere eller mindre er hensynsløse, brutale, hævnerrige, misundelige og intolerante over for alle, der kan livet umuligt blive udtryk for lykke og glæde. Vi ser her, at påberåbelsen af kærlighed som den eneste sande vej til lyset ikke er fantasi eller en blot og bar påstand. Verdensgenløsningens anviste vej ud af mørket er levende, realistisk videnskab eller virkelighed.

Denne virkelighed kan vi yderligere se understreget af naturen selv på en mangfol-

dighed af måder. Er det levende væsens organisme ikke skabt således, at den er til størst mulig glæde og velsignelse for den livsform, som det samme væsen i øjeblikket i udviklingen er vokset frem til? Er vor egen organisme med dens mangfoldighed af livsfunktioner ikke til glæde og velsignelse for os? Er det ikke udtryk for kærlighed, at vi har fået øjne at se med og ører at høre med foruden alle de andre livsbefordrende sanser, vi er udstyret med? Er målet med naturens skabelse ikke dette: at skabe et totalt fuldkomment væsen, altså et væsen, der ikke behøver at dræbe for at leve, et væsen, der ikke behøver at forsvare sig ved vold eller magt, et væsen der kan forstå, at alt det såkaldte „onde” kun er udtryk for ufærdige tilstande i den guddommelige skabelses- eller fuldkommengørelsesproces, vi kalder udvikling? Og bliver dette skabelsens mål ikke netop synligt, når man ser på udviklingen i sin helhed? Har menneskene ikke før stået på lavere bevidsthedsmæssige trin, end de netop gør i dag? Og har væsenerne på disse lavere trin ikke også stået på endnu lavere trin og således fortsættende i udviklingslinjen nedad igennem mere og

mere primitive væsensformer? Og hvad er alle levende væsener på den lange skala af udviklingstrin andet end det samme væsen, der under Guds skabende hånd forvandles fra trin til trin for til sidst at udgøre det jordiske menneske af i dag og derefter føres videre i skabelsen eller udviklingen til endnu højere trin og her udgøre det færdige mål med den lange skabelse: „Mennesket i Guds billede efter hans lignelse”?

Er denne skabelse i sig selv ikke en strålende kærlighedsmanifestation? Er jordens forudgående skabelsesprocesser ikke udtryk for den samme skabende hånd? Blev den ikke igennem flere epoker forvandlet fra et flammende ildhav til den nu strålende, beboelige verden, der har mulighed for at blive til et guddommeligt paradys for jordens mennesker, når de er nået frem til at have overvundet de dyriske naturer i deres mentalitet, som i dag fængsler dem til mørke skæbner og lidelsestilstande?

Den store sandhed om livets højeste væremåde og den hermed forbundne højeste visdom og lykke er således dette, at man må give sit liv for at komme til at eje det. Ligesom Guddommen bag alle naturens ska-

belsesprocesser har ofret sin kærlighed på os, således må vi også ofre os for Guddommen, hvilket kun kan gøres igennem kærligheden til vor næste. Vi mødte Guds kærlighed igennem et par forældre eller deres stedfortrædere, da vi spæde og hjælpeløse trådte ind i verden. Vi mødte Guds kærlighed igennem vor organismes udvikling til redskab for stadig højere og højere former for livsoplevelse og dermed for vor fuldkommengørelse fra primitivitet til intellektualitet. Vi mødte Guds kærlighed i den omskabelse af jorden, der gjorde den til en lysende og varmende boplads for os i universet. Vi mødte Guds kærlighed i den naturens skabelse, der hver dag afgiver føde og livsbetingelser for de levende væsener. Vi mødte Guds kærlighed igennem alle de væsener, der elskede os, men vi lærte også at fornemme Guds kærlighed bag alle de væsener, der forfulgte og hadede os. Vi lærte at elske dem, fordi vi så, at de var Guds redningsbælte til os på et tidspunkt, hvor vi var på vej til at drukne i vildfarelsernes, overtroens og selvishedens ocean. Vi så Guds altomfattende kærlighed i de vidunderlige evner og anlæg, der giver det ud-

viklede menneske adgang til hans lysende hellige ånd eller kosmisk bevidsthed, og hvormed det bliver i stand til at være Guds udstrakte hånd til hjælp for alle dem, der skal befries af mørket og lidelserne og befordres opad imod livets lysende højder. Og vi så Guds kærlighed i det lysende strålevæld på livets tinder, hvor Gud i sin alvidenhed, almagt og alkærlighed holder hvert eneste levende væsens skæbne i sin hånd. Dette er den store sandhed om kærligheden.

Det virkelige liv er således en kærlighedens kultus. Verdensaltet er et kærlighedens alter. På dette alter ofrer Gud sin kærlighed til de levende væsener og fører dem frem til, ligeledes på dette livets højalter, at kunne give sit liv til fordel for medvæsenernes befrielse fra mørket og lidelserne, og hvorved de selv kommer til at leve i den kosmiske bevidstheds eller den hellige ånds lysende strålevæld.

I sandhed! Dette, at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv, er alle loves fylde.

INDHOLD

PÅ KÆRLIGHEDENS ALTER

1.kap. Kærlighedens forkyndelse	5
2. " Kærlighedens praktiske væremåde som verdens frelse	9
3. " Troen på et forsyn og en kærlig guddommelig verdensstyrelse i forfald	13
4. " De moderne kulturstater er blevet til et religiøst ørkenområde, hvor penge er blevet det altoverskyggende livsfundament	15
5. " Afgudsdyrkelse og ragnarok ..	18
6. " Kosmisk videnskab er det tyvende århundredes verdensgenløsning	21
7. " Alle loves fylde	25